

Et Kapitel af „Common sense about women“.

En af de bedste Hustruer og Mødre, jeg nogensinde har kendt, sagde engang til mig, at naar hendes Døtre skulde giftes, vilde hun til Fordel for dem slutte den Overenskomst med deres Ægtemænd, at en bestemt Pengesum skulde betales dem med visse Mellemlum til deres personlige Udgifter. Hvad enten denne Sum var større eller mindre, var en Sag af underordnet Vigtighed — det maatte afhænge af Indtægterne og Maaden, hvorpaa man levede, men det væsentlige var, at den skulde tilflyde Hustruen regelmæssig, saa at hun lige saa lidt behøvede at stille et Forlangende til sin Mand om denne Sums Udbetaling, som han behøvede at bede hende om et Middagsmaaltid. Denne Dames egen Ægtemand var, som jeg tilfældigvis vidste, af en gavnmild Karakter, var hende oprigtig og inderlig hengiven og nægtede hende intet. Hun selv var en højst nøjeregnende og omhyggelig Husmoder. Alt i deres Husstand syntes skikket til at forhindre enhver Vanskelighed angaaende Pengespørgsmaal. Dog sagde hun til mig: »Jeg antager ikke, at nogen Mand paa nogen mulig Maade kan forstaa, hvorledes en finfølelse Kvinde kan »gyse« for at bede om Penge. Hvis jeg kan forhindre det, skal mine Døtre aldrig bede derom. Hvis de gør deres Pligt som Hustruer og Mødre, har de indenfor rimelige Grænser, Ret til deres Del af den fælles Indtægt; thi visselig, ingen Penge kan købe de Tjenester, som de yde. Desuden har de Ret til at tage Del i at bestemme, hvilke disse rimelige Grænser er.

Saaledes mente denne Dame, og jeg antager, at de fleste samvittighedsfulde og højsindede Kvinder dele hendes Mening. Det er Uret at sige til saadanne Kvinder: Det er alt for megen

Finfølelse! Det er just netop Kvindens Finfølelse, som Mændene for øvrigt foregive at vurdere, og som de for enhver Pris ønske at beskytte. Selve den Omstændighed, at en Ægtemand er ædelmodig, selve den Omstændighed, at hans Indtægt er begrænset — selv det kan bringe Samvittighedsfuldhed og Taknemmelighed til at træde i Forbund med Stoltheden og gøre Hustruen mindre tilbøjelig til at bede en saadan Ægtefælle om Penge, end om han var en rig og karrig Mand. Den eneste Stilling i ret Overensstemmelse med hendes Værdighed, hvori en Mand kan stille sin Hustru, er at behandle hende i det mindste lige saa godt, som han vilde behandle sin Husholderske, og forunde hende den Behagelighed at have en fuldstændig klar og bestemt Ordning af Pengesager. Da vilde hun ikke komme i den Nødvendighed at gøre Vold paa sig selv og bede ham om som en Gunst, hvad hun virkelig behøver og har Ret til at bruge. Ej heller vil hun komme til at pine sig selv med hemmelig Frygt for at have bedet om alt for meget og mere, end der virkelig bør bruges. Hun vil, kort sagt, komme til at indtage en Kvindes og en Hustrus Stilling, ikke et Barns eller et Legetøjs.

Der gives Tilfælde — de værste af alle — hvor Kvinden er den virkelig erhvervende, og hvor Manden dog tiltager sig Ret til at tage Bestemmelse i alle Pengesager. Dog disse vil vi forbigaa i Taushed. Endog i de Tilfælde, hvor Hustruen ikke er direkte Deltager i Indtægternes Erhvervelse, er hendes indirekte Deltagelse, saafremt hun omhyggelig drager Omsorg for sin Husholdning, saa væsentlig, saa højt hævet over al Erstatning i Penge, at det er en yderlig Skam — ja en Uforsømmethed af Manden, naar han taler om at »give« Penge til sin Hustru, som var det en Gunstbevisning. Det er ikke mere en Gunstbevisning end naar den forretningsførende Deltager i et Firma udbetaler Penge til den Deltager, der ordner og leder Forretningens indre Maskineri. — Hvad enten en Familjes Indtægt er større eller mindre, bør Hustruen fordr sin »berettigede« Del deraf; det er for hende en daglig Fornedrelse at maatte »bede« derom.

Avertissementer.

Kvindebladet

„Hvad vi vil“

indbyder herved til Abonnement paa 3dje Aargang.

Den store Velvilje, hvormed dette lille Blad hidtil er bleven modtaget, giver os begrundet Haab om, at det virkelig har fyldestgjort et berettiget Krav i vide Kredse af Samfundet, og da Bladet fra Nyaar af er overtaget af et Konsortium af Kvindesagens Venner, der i flere Henseender raade over større Kraft, end man tidligere har kunnet anvende, er vi i Stand til at byde vore Læsere et rigere Indhold og et fyldigere Stof end hidtil.

Kvindebladet »Hvad vi vil« vil kæmpe for Kvindens Ligeberettigelse med Manden i social og politisk Henseende.

Kvindebladet »Hvad vi vil« vil arbejde for at udbrede Kundskab og Oplysning til saa vide Kredse af Kvinder som muligt, for at hæve og udvikle Kvindens aandelige Dygtighed, at hun kan modnes til de større Krav, Fremtiden utvivlsomt vil stille til hende.

Kvindebladet »Hvad vi vil« vil støtte alle fornuftige Bestræbelser for ad praktisk Vej at hjælpe Kvinden til større og mere betrygget Selvstændighed.

Kvindebladet »Hvad vi vil« vil byde sine Læsere de bedst mulige Artikler angaaende alle almenmenneskelige Forhold som f. Ex. Børneopdragelse, Skoleforhold, Literatur og Kunst o. a. m., der nærmere eller fjærnere berøre Kvindesagen.

Kvindebladet »Hvad vi vil« vil desuden altid holde sine Læsere à jour med alle Begivenheder og Forhold paa Kvindesagens Omraade, der har vakt Opmærksomhed i andre Lande.

Kvindebladet »Hvad vi vil« udgaar to Gange maanedlig koster 60 Øre Kvartalet foruden Postpenge og bestilles i Byerne paa det nærmeste Posthus og paa Landet hos Postbudene.

Indhold: Til Læsere. — *Henrik Pontoppidan:* Af min Dagbog. — *Louise Nørhøj:* Om Kvinders Ret til Erhverv. — *F. Malling:* Ingen halve Venner. — *Johanne Meyer:* Kvindelige Gartnere. — *Carl Behrens:* Theateroversigt. — *Fredrik Bajer:* Et Verdensblad for Kvindesagen. — For Hjemmet. — Meddelelse. — Et Kapitel af »Common sense about women«. — Avertissementer.

Udgivet af et Konsortium. — Redaktør: Fru *Johanne Meyer*, Naboløs 4. — Expedition: Walkendorfsvej 20, 1. Sal.

Trykt hos Simon Bernsteen. Norrevoldgade 80.